

09/07/2024

Κοινή μνήμη Αγιορειτών Πατέρων

/ [Αγιορείτικα](#)

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δράμας κ. Δωρόθεος συμμετείχε στην Ιερά Αγρυπνία για τη μνήμη των Αγιορειτών Πατέρων, τη Β' Κυριακή του Ματθαίου, στο Ναό του [Πρωτάτου](#) στις Καρυές, προσκεκλημένος της Ιεράς Επιστασίας.

Στο λόγο του, μεταξύ άλλων ανέφερε :

«Κοινή εορτή των Αγιορειτών Αγίων δεν υπήρχε μέχρι τα τέλη του 18ου αιώνα. Καθιερώθηκε ύστερα από τη σύνθεση ακολουθίας από τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, στον οποίο οφείλουμε και το απολυτίκιο των Αγίων. ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης αναφέρει τους λόγους, οι οποίοι τον οδήγησαν στην «καινή και κοινή μνήμη πάντων των του Όρους αγίων Πατέρων».

Ο πρώτος λόγος που επικαλείται είναι το γεγονός ότι είναι παλαιά συνήθεια της Εκκλησίας ο κοινός εορτασμός αγίων, τους οποίους συνδέει ο ίδιος τόπος, όπως για παράδειγμα ο εορτασμός των «εν Σινά και Ραϊθω αναιρεθέντων Οσίων» η των «εν τη Λιβύη και Αιγύπτω και Θηβαΐδι ασκησάντων».

Ο δεύτερος λόγος είναι «ίνα μη ως αχάριστα τέκνα φανώμεν, μη τιμήσαντες κοινώς τους πνευματικούς ημών Πατέρας τούτους και διδασκάλους και ευεργέτας και οδηγούς, των οποίων και τα Μοναστήρια κατοικούμεν, και τας διδασκαλίας εντρυνώμεν, και τον άρτον αυτών τρώγομεν».

Με την κοινή πανήγυρη των Αγιορειτών Αγίων, όπως γράφει ο Άγιος Νικόδημος, «όσοι Πατέρες του Όρους, είτε από τους ονομαστούς, είτε από τους ανωνύμους, έμειναν έως τώρα ανεγκωμιάστοι, διότι δεν έχουν ιδιάν ασματικήν ακολουθίαν, δια της κοινής ταύτης ακολουθίας και εορτής, και αυτοί τιμώνται και εορτάζονται».

Και ο τρίτος λόγος που αναφέρει ο Άγιος Νικόδημος είναι «ίνα η κοινή αύτη των αγίων Πατέρων εορτή, γένηται παρακίνησις προς μίμησιν της αρετής, και του ζήλου αυτών εις ημάς τους μοναχούς του νυν καιρού». Τέτοιο παράδειγμα είναι η ζωή των Αγιορειτών Αγίων από τους σύγχρονους Αγίους μέχρι τον πρώτο επώνυμο Άγιο, τον άγιο Πέτρο τον Αθωνίτη, ο οποίος έζησε τον 8ο μ. Χ. αιώνα, στον βίο του οποίου θα αναφερθώ.

Σύμφωνα με τον λόγο του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά ο όσιος Πέτρος, ύστερα από μία περιπέτεια αιχμαλωσίας που είχε στα χέρια των Αράβων και τη θαυματουργική απελευθέρωσή του, πήγε στη Ρώμη. στην Εκκλησία της Ρώμης

διδάχθηκε τα της μονήρους διαίτης και αφού έλαβε το μοναχικό σχήμα, αναχώρησε.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού με το πλοίο ο όσιος σκεφτόταν ποιος θα ήταν ο κατάλληλος τόπος, ο οποίος θα τον βοηθούσε για τη μοναστική ζωή του. κι ενώ τα σκεφτόταν αυτά, είδε στο όνειρό του τον Άγιο Νικόλαο να ρωτά την Παναγία «που καταλύσει Πέτρος, ω Δέσποινα». η Παναγία απάντησε : «υπάρχει κάποιο όρος αυτό διάλεξα από όλη τη γη και απεφάσισα να το δωρήσω στη μοναχική πολιτεία και θα υπερασπισθώ καθ όλη τη διάρκεια του βίου τους, εκείνους οι οποίοι εδώ θα αγωνισθούν εναντίον του κοινού εχθρού των ανθρώπων».

Το πλοίο που ταξίδευε μέσω Κρήτης θα έφθανε στην Κωνσταντινούπολη. Ωστόσο, σε κάποιο σημείο ακινητοποιήθηκε και δεν προχωρούσε. ο όσιος Πέτρος τότε σηκώθηκε από το κατάλυμά του και ρώτησε ποιο ήταν το Όρος που φαινόταν. Όταν πληροφορήθηκε ότι είναι ο Άθως, είπε : «σε αυτό το Όρος είναι το θέλημα του Θεού να διανύσω το υπόλοιπό της ζωής μου». Έτσι, ζήτησε και αποβιβάστηκε στο Όρος.

Ύστερα από 46 χρόνια ένας κυνηγός βρέθηκε στις δασώδεις περιοχές του Άθωνος για να κυνηγήσει. Καθώς κατεδίωκε ένα ελάφι, έφτασε μπροστά σ έναν άνθρωπο αποστεωμένο και γερασμένο. Φοβήθηκε κι έκανε να φύγει. Όμως εκείνος τον κάλεσε κοντά του. Ήταν ο όσιος, ο οποίος θεώρησε ότι αυτός ο άνθρωπος είχε σταλεί από τον Θεό. Έτσι, αφηγήθηκε σε αυτόν τον πνευματικό του αγώνα, τον οποίο ο κυνηγός διέσωσε ως μία αγαθή κληρονομιά.

Από την αφήγησή του μαθαίνουμε ότι ο όσιος, όταν αποβιβάστηκε στο Όρος, εμπιστεύτηκε τον εαυτό του στον Θεό. Έτρωγε ο, τι έβρισκε στη φύση και υπέμενε το ψύχος, χωρίς να φτιάξει στέγη. Σταδιακά, έκανε την καρδιά του θείο όχημα. κι ενώ συνέβαιναν αυτά, δέχθηκε τα βέλη του πονηρού.

Ο πονηρός πλησίασε τον όσιο με τη μορφή αγγέλου, βάζοντας σε αυτόν λογισμούς ότι ύστερα από τόσα χρόνια άσκησης έχει γίνει σπουδαίος και μπορεί να συναναστραφεί τους ανθρώπους για να γίνει δάσκαλος και σωτήρας τους. Ωστόσο, ο όσιος είχε πια καθαρά τα μάτια της ψυχής του και μπόρεσε να αντιληφθεί το τέχνασμα του πονηρού. Έτσι, απάντησε λέγοντας ότι είναι ανάξιος να βλέπει αγγέλους και ανάξιος να σκεφτεί ότι είναι σπουδαίος, καθώς θεωρεί τον εαυτό του πιο ευτελή από όλους τους ανθρώπους. η απάντησή του ήταν ο ορισμός της μετάνοιας, η οποία σύμφωνα με τον Άγιο Μακάριο τον Αιγύπτιο είναι το «μη οίεσθαι εν εαυτοίς είναι τι, αλλ έχειν συντετριμμένην την καρδίαν».

Με τον τρόπο αυτό τόσο ο Άγιος Πέτρος, όσο και όλοι οι επώνυμοι και ανώνυμοι άγιοι, που έζησαν σε αυτόν τον ευλογημένο τόπο ύστερα από αυτόν, κράτησαν τον εαυτό τους μακριά από τα βέλη του πονηρού. Έτσι εισήλθαν στη βίωση της χάριτος του Θεού ήδη από την παρούσα ζωή τους, καθώς όπως γράφει πάλι ο Άγιος Μακάριος οι ψυχές που «ου πεποίθασιν εν εαυταίς οιόμεναι είναι τι ευφροσύνης επουρανίου χάριτος μέτοχοι γίνονται».

Λέγεται για έναν ηλικιωμένο μοναχό, ο οποίος έζησε στο Όρος πριν κάποια χρόνια, ότι είχε ένα ατύχημα με κάποιο τρακτέρ, καθώς ασχολούνταν με τον κήπο του μοναστηριού του. Τελικώς, ενώ τραυματίστηκε σοβαρά, δεν πέθανε. οι άλλοι μοναχοί, όταν τον επισκέφθηκαν, του έλεγαν ότι γλίτωσε, γιατί είχε τη χάρη του Θεού. κι εκείνος απάντησε : «με λυπήθηκε ο Θεός, γιατί δεν έχω ακόμη μετάνοια»!

Ευχαριστώ ευγνωμόνως την α. Θ. Π. τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. κ. Βαρθολομαίο για την κανονική άδεια που παρείχε στην ελαχιστότητά μου να μετάσχω της εορτής της Συνάξεως των Αγιορειτών Πατέρων στην Αγιώνυμο

Πολιτεία της κανονικής πνευματικής δικαιοδοσίας της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, καθώς και τον Άγιο Πρωτεπιστάτη και τα μέλη της Ιεράς Επιστασίας για την εξόχως τιμητική για την ελαχιστότητά μου πρόσκληση. Κάθε φορά που αξιώνομαι να προσέλθω στον ιερόν τούτο τόπο βιώνω τη φιλοξενία της αγαπώσης καρδιάς σας, αντλώντας δύναμη και ευφροσύνη.

Ταπεινά εύχομαι ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός, δια πρεσβειών της Υπεραγίας Θεοτόκου, της σκέπης και της καταφυγής όλων μας, να καθοδηγεί τον καθένα από εμάς στην οδό που πορεύτηκαν οι Αγιορείτες Άγιοι, οι οποίοι ενώ έζησαν μια απλή ζωή, έζησαν σαν να είναι μέσα στον Παράδεισο και με την κοίμησή τους αποτελούν ένα διαρκές φάρμακο, το οποίο μπορεί και ωφελεί τις ψυχές όλων εκείνων που κατανοούν την ασθένεια της ανθρώπινης φύσης και αναζητούν την πραγματική θεραπεία της. Αυτό είναι το νόημα της λειτουργικής και πνευματικής τάξης που αποτυπώνεται στην κληρονομιά του Αγίου Όρους».

